

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Egeria, z.s.**, se sídlem Obchodní 1324, Otrokovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, za účasti: **POKART spol. s r.o.**, se sídlem Josefa Skupy 1708/12, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 6.5.2015, č.j. KUZL 21322/2015, sp. zn. KUSP 68649/2014 ÚP-So,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 6.5.2015, č.j. KUZL 21322/2015, sp. zn. KUSP 68649/2014 ÚP-So, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6.5.2015, č.j. KUZL 21322/2015, sp. zn. KUSP 68649/2014 ÚP-So, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Holešov, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 17.9.2014, č.j. HOL-17751/2014/SÚ/TN.

I. Podstata věci

Prvostupňový orgán rozhodnutím ze dne 15.2.2013, č.j. HOL-23020/2012/SÚ/TN (dále též „původní prvostupňové rozhodnutí“), vydaným v rámci spojeného územního a stavebního řízení rozhodl o umístění a povolení stavby „Přístavba skladu 2 – výrobní areál POKART Holešov“ na pozemku parc. č. 2760/6, 2760/70, 2760/87 v k.ú. Holešov a pozemku par. č. 147/33 v k.ú. Zahnašovice. Žalovaný rozhodnutím ze dne 1.4.2014, č.j. KUZL 10321/2014, původní rozhodnutí prvostupňového orgánu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Prvostupňový orgán následně rozhodnutím ze dne 17.9.2014, č.j. HOL-17751/2014/SÚ/TN, předmětnou stavbu umístil a povolil, přičemž žalovaný toto rozhodnutí následně potvrdil.

Závěry žalovaného, jakož i prvostupňového orgánu, nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že stavba je konstrukčně napojena na nezákonně realizovanou stavbu „Přístavba skladu výrobní haly POKART Holešov“. Dále namítá, že v řízení uplatňoval námitku systémové podjatosti úředníků žalovaného a v této souvislosti zdůrazňuje, že Zlínský kraj je (či byl) majitelem velké části pozemků ve Strategické průmyslové zóně Holešov. Žalobce nesouhlasí s věcným vypořádáním námítky podjatosti, neboť ředitel krajského úřadu je existenčně, kariéře a služebně závislý na představitelích Zlínského kraje, stejně jako ostatní úřední osoby. Podle žalobce nebylo jeho povinností předložit přesvědčivé důkazy o ovlivňování konkrétních úředních osob, neboť namítal riziko tzv. systémové podjatosti. Žalobce dále poukazuje na to, že žalovaný o věci rozhodl, aniž by vyčkal vydání rozhodnutí o opravném prostředku proti rozhodnutí ve věci podjatosti úřední osoby Mgr. Ing. M. S., jež i přes vznesenou námitku podjatosti činila ve správním řízení úkony.

Žalobce dále namítá, že v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí upozorňoval na nedostatky dokumentace pro územní řízení a že mu nebylo umožněno pořizovat si kopie z dokumentace. Žalobce poukazuje na absenci vypořádání odvolací námítky týkající se technického řešení stavby, k jejímuž podání byl podle svého přesvědčení legitimován. Stejně tak žalobce dovozuje svoji legitimaci k námitce rozporu záměru s požadavky § 24 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, stejně jako k námitce nedostatků hydrogeologického posudku společnosti GEOtest, a.s. ze dne 22.5.2012. Žalobce upozorňuje, že nebylo vypracováno hydrogeologické posouzení k aktuální dokumentaci na předmětnou stavbu. Žalobce dále brojí proti způsobu

vypořádání námitek proti koordinovanému závaznému stanovisku Městského úřadu Holešov ze dne 14.7.2014, č.j. HOL-13291/2014/KZS, a poukazuje na nesplnění podmínek závěru zjišťovacího řízení ze dne 23.7.2012. Žalobce dále nesouhlasí se zamítnutím námítky ve věci výjimky dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na své žalobní argumentaci a podáním ze dne 28.1.2017 doložil usnesení Ministerstva zemědělství ze dne 12.12.2016, č.j. 57877/2016-15111, jímž byly úřední osoby žalovaného vyloučeny z projednávání a rozhodování ve věci jiné stavby ve Strategické průmyslové zóně Holešov.

Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud žalobou napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí zrušil.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na závěry napadeného rozhodnutí a zdůrazňuje, že odvolání proti usnesení o námitce podjatosti úřední osoby nemá odkladný účinek. Žalovaný má za to, že žalobce není oprávněn polemizovat s rozhodnutím ministryně pro místní rozvoj ze dne 10.4.2014, č.j. 35251/2013-31-4, o oprávněm prostředku ve věci podjatosti ředitele Krajského úřadu Zlínského kraje a napadat jeho odůvodnění. Proti ostatním rozhodnutím ve věci podjatosti úředních osob měl žalobce možnost podat odvolání, nicméně tak neučinil. K doloženému usnesení Ministerstva zemědělství ze dne 12.12.2016, č.j. 57877/2016-15111, žalovaný podotýká, že se týká jiné věci.

Žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Předmětem přezkumu je rozhodnutí žalovaného ve věci povolení stavby „Přístavba skladu 2 - výrobní areál POKART Holešov“ v opakovaném územním a stavebním řízení. O tom, že se jedná o stavbu situovanou v rámci Strategické průmyslové zóny Holešov, není mezi účastníky řízení sporu.

Žalobce předně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného vypořádání otázky podjatosti. Z ustálené judikatury správních soudů přitom vyplývá, že rozhodnutí o námitce podjatosti je vyloučeno ze samostatného soudního přezkumu a lze ho napadnout až spolu s meritorním rozhodnutím správního orgánu o věci samé (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2017, č.j. 5 As 226/2016-27). Rozhodnutím o námitce podjatosti se vytváří předpoklady pro rozhodnutí ve věci samé. Proto při přezkumu meritorního

rozhodnutí může být shledána důvodnou námitka vady řízení spočívající v rozhodnutí podjatou úřední osobou či nesprávné vyhodnocení otázky systémové podjatosti. Žalobce tak nepochybně byl i ve druhém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí oprávněn brojit proti vyřešení otázky podjatosti.

V této souvislosti ze správního spisu vyplynulo, že žalobce v odvolání proti původnímu prvostupňovému rozhodnutí namítal podjatost všech úředních osob žalovaného. Žalobce vyjmenoval celkem 68 osob, přičemž žádal, aby v případě, že uvedený seznam osob není kompletní, jej žalovaný rozšířil o aktuálně úřadujícího ředitele krajského úřadu či další pracovníky odboru územního plánování a stavebního řádu a odboru životního prostředí a zemědělství žalovaného. Žalobce v dané souvislosti poukazoval na zájem Zlínského kraje na rychlém rozvoji Strategické průmyslové zóny Holešov a upozorňoval, že Zlínský kraj je (či byl) majitelem téměř všech pozemků v průmyslové zóně, které prodává investorům, a má tedy eminentní zájem na výsledku všech uvedených úředních postupů, usiluje o co nejrychlejší získání všech povolení a následně vybudování všech záměrů navrhovaných v zóně, když investoval do zóny nákupem akcií a pozemků, a to i prostřednictvím společnosti Industry Servis ZK, a.s. Žalobce také zdůrazňoval zájem Zlínského kraje na snadném povolení všech staveb z důvodu čerpání veřejných dotací k dobudování průmyslové zóny. Upozorňoval na to, že zaměstnanci kraje, resp. Krajského úřadu Zlínského kraje, kteří by jako úřední osoby ve věci předmětných záměrů vedli řízení či rozhodovali, jsou k zaměstnavateli ve vztahu existenční, služební i kariérní závislosti, mají snahu zaměstnavateli podvědomě vyhovět a žádost o posouzení či rozhodnutí vyřídit v jeho prospěch. Z tohoto důvodu žalobce dovozoval, že žádnou úřední osobu žalovaného nelze považovat za nepodjatou, neboť předpokladem faktického uplatnění zásady rovnosti účastníků řízení a vydání nestranného rozhodnutí je nezávislost úřední osoby k účastníkům řízení.

Žalovaný následně postoupil příslušným orgánům k projednání a rozhodnutí otázku možné podjatosti ředitele krajského úřadu Ing. V. K., vedoucího odboru životního prostředí a zemědělství RNDr. A. U. a zaměstnankyně téhož odboru JUDr. J. H., vedoucí odboru územního plánování a stavebního řádu Ing. A. M. a vedoucího oddělení stavebního řádu M. Z. O všech uvedených osobách bylo rozhodnuto tak, že nejsou vyloučeny z projednávání a rozhodování v dané věci, a to konkrétně usnesením Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 21.10.2013, č.j. MMR-27294/2013-83/2053, o námitce podjatosti ředitele krajského úřadu Ing. V. K., usneseními ředitele Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 11.12.2013, č.j. KUZL 78887/2013, o námitce podjatosti vedoucího odboru životního prostředí a zemědělství RNDr. A. U. a ze dne 11.12.2013, č.j. KUZL 78884/2013, o námitce podjatosti vedoucí odboru územního plánování a stavebního řádu Ing. A. M., usnesením vedoucího odboru životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 2.1.2014, č.j. KUZL 52/2014, o námitce podjatosti zaměstnankyně odboru životního prostředí a zemědělství JUDr. J. H., usnesením vedoucí odboru územního plánování a stavebního řádu Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 19.12.2013, č.j. KUZL 80932/2013, o námitce podjatosti vedoucího oddělení stavebního řádu M. Z. a usnesením vedoucí odboru územního plánování a stavebního řádu Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 19.12.2013, č.j. KUZL

80917/2013, o námitce podjatosti referentky oddělení stavebního řádu Mgr. K. S. Žalobce brojil proti usnesení Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 21.10.2013, č.j. MMR-27294/2013-83/2053, vydaného ve věci podjatosti ředitele krajského úřadu Ing. V. K., rozkladem, který byl usnesením ministryně pro místní rozvoj ze dne 10.4.2014, č.j. 35251/2013-31-4, zamítnut.

V pořadí druhém odvolání pak (odvolání ze dne 14.10.2014) žalobce opět namítal podjatost všech úředních osob žalovaného. Žalobce vyjmenoval celkem 67 osob, přičemž opět žádal, aby jej žalovaný případně rozšířil o aktuálně úřadujícího ředitele kraje či další pracovníky odboru územního plánování a stavebního řádu a odboru životního prostředí a zemědělství krajského úřadu. Žalobce v předmětném odvolání, shodně jako v odvolání proti původnímu rozhodnutí, argumentoval zájmem Zlínského kraje na rychlém rozvoji Strategické průmyslové zóny Holešov a svoji argumentaci zopakoval v reakci ze dne 4.2.2015 na výzvu žalovaného ze dne 19.1.2015, č.j. KUZL 3909/2015, kde mimo jiné poukázal na skutečnost, že se jedná o strategickou investici Zlínského kraje z majetkového i politického hlediska. Upozornil také, že nedisponuje přesvědčivým důkazem o nepřípustném ovlivňování úředních osob žalovaného, avšak s ohledem na jejich existenční, služební a kariérní závislost na Zlínském kraji a potřebu pozitivních zpráv o obsazování Strategické průmyslové zóny Holešov jsou zde důvodné pochyby o jejich nepodjatosti, přičemž v případě tzv. systémového rizika podjatosti postačuje důvodné podezření a možnost pochybností.

Žalovaný poté postoupil příslušnému orgánu k projednání a rozhodnutí otázku možné podjatosti referentky oddělení stavebního řádu Mgr. Ing. M. S., o které bylo rozhodnuto tak, že Mgr. Ing. M. S. není vyloučena z projednávání a rozhodování v dané věci (usnesení vedoucí odboru územního plánování a stavebního řádu Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 19.2.2015, č.j. KUZL 12886/2015). Žalobce brojil proti předmětnému usnesení odvoláním, které bylo rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 23.6.2015, č.j. MMR-16356/2015-83/1121, zamítnuto.

Žalovaný k námitce podjatosti v napadeném rozhodnutí na straně 17 uvedl, že o námitkách již bylo rozhodováno v předchozím řízení na základě odvolání žalobce proti původnímu prvostupňovému rozhodnutí, přičemž odkázal na jednotlivá rozhodnutí týkající se konkrétních úředních osob. Žalovaný zdůraznil, že v novém projednání věci již není možné tuto námitku opětovně uplatnit; k rozhodnutí tak byla postoupena pouze námitka pojatosti úřední osoby Mgr. Ing. M. S., jež se stala zaměstnankyní žalovaného od 1.1.2014.

Citovaný závěr žalovaného, jakož i jeho předcházející procesní postup, kterým vyřizoval námitku podjatosti všech úředních osob žalovaného, však není správný. Zdejší soud uvádí, že žalobce po celou dobu řízení, a to jak v odvolání proti původnímu prvostupňovému rozhodnutí, tak v odvolání proti navazujícímu prvostupňovému rozhodnutí uplatňoval řádně zdůvodněnou námitku tzv. systémové podjatosti.

Podle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního

orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

Podle § 14 odst. 2 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.

Podle § 14 odst. 3 správního řádu úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.

Podle § 14 odst. 4 správního řádu představený úřední osoby, která je vyloučena, za ni bezodkladně určí jinou úřední osobu, která není k vyloučenému ve vztahu podřízenosti. Usnesení o tom se pouze poznamená do spisu. Nelze-li určit nikoho jiného, bezodkladně o tom uvědomí nadřízený správní orgán a spolu s tím mu předá spis. Nadřízený správní orgán postupuje podle § 131 odst. 4 správního řádu.

Podle § 131 odst. 4 správního řádu nadřízený správní orgán usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jestliže podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob tohoto orgánu nebo členů orgánu, který rozhoduje ve sboru, způsobilý věc projednat a rozhodnout; v tomto případě nadřízený správní orgán pověří správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého správního orgánu.

Zdejší soud v této souvislosti upozorňuje na závěry Nejvyššího správního soudu, podle kterých rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 správního řádu její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.11.2012, č.j. 1 As 89/2010-119, č. 2802/2013 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud dále v předmětném rozhodnutí dovodil, že „... k pochybám o nepodjatosti postačí i poměrně nízká míra podezření, neboť - jak výše vyložil - existence „systémového rizika podjatosti“ je sama o sobě signálem ke zvýšené opatrnosti a „podezřívavosti“ při posuzování důvodů pro vyloučení úřední osoby z úkonů v řízení. Důvody k uvedenému podezření mohou být nejrozličnějšího druhu a nelze je specifikovat jinak než obecnými rysy a představitelnými příklady. Bude se jednat o takové skutečnosti, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední

osobu prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku. Uvedenými skutečnostmi mohou být například jevy v politické či mediální sféře, jež předcházejí příslušnému správnímu řízení či je doprovázejí a naznačují zvýšený zájem o výsledek řízení ze strany osob schopných ovlivnit jednání územního samosprávného celku jako zaměstnavatele úřední osoby. Příkladem může být zájem politických činitelů či jiných v rámci daného územního samosprávného celku vlivných osob (např. zákulisních aktérů místní politiky či podnikatelských subjektů) na určitém výsledku řízení (např. na tom, aby určitá stavba, činnost apod. byla povolena, anebo naopak nepovolena); takový zájem lze vysledovat například z různých mediálních vyjádření, předvolebních slibů, konkrétních investičních či jiných obchodních počínů, předchozích snah nasměrovat určité související rozhodovací procesy určitým způsobem apod. Stejně tak uvedenou skutečností může být samotná povaha a podstata rozhodované věci, její kontroverznost či politický význam a s tím spojené zájmy. Zjevně a bez dalšího pak uvedenými skutečnostmi budou podezření z nátlaku či snahy přímo ovlivnit rozhodování příslušné úřední osoby prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu.“. Obdobně Nejvyšší správní soud judikoval v rozsudku ze dne 30.1.2008, č.j. 6 As 24/2007-89: „...bylo již v minulosti prejudikováno, že pracovníci obecního (městského) úřadu jsou z projednávání a rozhodování věci vyloučeni, pokud by měl jejich zaměstnavatel (obec či město) bezprostřední a soukromý zájem na výsledku rozhodnutí vydávaného v přenesené působnosti, daný tím, že by se dotýkalo jeho majetku a byl od něho odvislý majetkový přínos pro obec nebo město.“.

Jak dále dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.1.2013, č.j. 1 As 89/2010-152, pochybnosti o nepodjatosti úředních osob orgánu územního samosprávného celku ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, může za určitých okolností vyvolat již jen samotný politický význam či kontroverznost určité stavby, v souvislosti s níž se dané správní řízení vede, aniž by účastník správního řízení musel uvádět nějaké konkrétní skutečnosti, které by relevantním způsobem svědčily o politické „citlivosti“ věci.

Takovým majetkovým a politickým zájmem Zlínského kraje přitom lze na základě skutečností uváděných žalobcem v odvolání a ve vyjádření k výzvě žalovaného ze dne 19.1.2015, č.j. KUZL 3909/2015, oprávněně argumentovat (shodně rozsudek zdejšího soudu ze dne 4.7.2017 ve věci sp. zn. 62 A 124/2015).

Přestože žalobce výslovně namítal podjatost všech úředních osob žalovaného, žalovaný v řízení předcházejícím vydání nyní napadeného rozhodnutí předal příslušným správním orgánům k posouzení námitku podjatosti týkající se pouze jedné konkrétní úřední osoby (Mgr. Ing. M. S.) a nenaložil s námitkami žalobce jako s námitkou systémové podjatosti všech úředních osob. Ostatně tento nesprávný procesní postup zvolil žalovaný již v předcházejícím správním řízení ve věci přezkumu původního prvostupňového rozhodnutí, kdy, přestože žalobce namítal podjatost všech úředních osob žalovaného, tedy podjatost žalovaného jako celku, žalovaný opět předal příslušným správním orgánům postupně k posouzení námitku podjatosti konkrétních úředních osob, a to každé zvlášť.

S ohledem na skutečnost, že žalobce namítal podjatost všech úředních osob, měl žalovaný námitku systémové podjatosti postoupit k vyřízení nadřízenému

správnímu orgánu, tedy příslušnému ministerstvu. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, „*V případě akceptování námitky podjatosti proti všem pracovníkům magistrátu (všem úředním osobám podílejícím se na pravomoci správního orgánu) tak nemohl bez dalšího o námitce podjatosti žádný z těchto pracovníků rozhodnout. Rozhodování o námitce podjatosti je totiž založeno na hierarchickém principu [srov. dikci § 14 odst. 2 (in fine) nebo odst. 3 správního řádu], neboť o podjatosti hierarchicky níže postavené úřední osoby rozhoduje úřední osoba postavená výše. Směřuje-li tedy námitka podjatosti proti všem osobám na všech stupních hierarchie, která je limitována nejvyšším stupněm (starostou, v daném případě primátorem města - srov. § 109 odst. 1 zákona o obcích, podle kterého je starosta v čele obecního úřadu starosta, který je služebně nadřízen i tajemníkovi /§ 109 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích/), je nevyhnutelné, že v posledním stupni by musel nejvýše postavený úředník rozhodovat o své vlastní podjatosti, což by bylo v rozporu s výše citovanou zásadou nemo iudex in causa sua. Služebně nadřízená osoba starostovi neexistuje a z toho vyplývá, že rozhodovat tedy bude služebně nadřízený orgán... Ze shora uvedené argumentace ve vztahu ke skutkovým okolnostem posuzované věci vyplývá, že na úrovni magistrátu nebyla osoba, která by mohla o námitce podjatosti všech (ostatních) pracovníků rozhodnout a jediným možným východiskem tak bylo věc předat nadřízenému správnímu orgánu (v tomto případě stěžovateli - viz § 178 správního řádu). Výsledkem takového řízení by bylo rozhodnutí o rozsahu vyloučení (žádný, některý, všichni) úředníků magistrátu, na které by teprve mohl navazovat další postup magistrátu.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.4.2013, č.j. 3 As 2/2013-22).*

Zdejší soud tak dospěl k závěru, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí vykazuje významnou procesní vadu související s vypořádáním řádně uplatněné námitky systémové podjatosti, která nepochybně může atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí.

Z těchto důvodů zdejší soud napadené rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, aniž by se mohl zabývat dalšími námitkami proti napadenému rozhodnutí. To nemůže být vnímáno jako útěk zdejšího soudu od věcného posouzení, neboť k tomu lze přistoupit až poté, co je najisto postaveno, že tomuto věcnému posouzení předcházel řádný procesní postup – tu výkon působnosti žalovaného prostřednictvím nepodjatých úředních osob (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2013, č.j. 5 As 43/2011-185).

V dalším řízení bude zapotřebí řádně a v souladu se shora uvedenými východisky předložit námitku podjatosti všech úředních osob žalovaného příslušnému ministerstvu a námitku systémové podjatosti vypořádat nejen procesně korektním způsobem, nýbrž také obsahově (věcně) řádným a vyčerpávajícím způsobem.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch,

právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalovaný ve věci nebyl úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Pokud jde o zaplacený soudní poplatek za návrh na vydání předběžného opatření, tak ten nebyl vynaložen důvodně, neboť návrh byl zamítnut. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. července 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu